

бота. Ти не се меси въ мъжките работи. Обличай се и тръгвай!

Какво можела да стори тя! Ще не ще, трѣбвало да се подчини.

Изъ пѣтя, ежътъ казалъ на жена си:

— Слушай сега какво ще ти кажа. Хей тамъ въ дългата нива, ще бѣгаме. Заякътъ ще тича по едната бразда, а азъ по другата. Ще почнемъ отгоре. Ти ще останешъ на долния край на моята бразда и щомъ заякътъ наближи до тебъ, ти му извикай: О-хо! азъ откога съмъ тука!

Стигнали нивата, ежътъ показалъ на жена си мѣстото, а самъ той отишелъ на горния край при заяка.

— Да почнемъ ли? — запиталъ заякътъ.

— Да почнемъ, — отговорилъ ежътъ.

И всѣки заелъ мѣстото си въ браздата. Заякътъ преброилъ: едно, две, три и като вихъръ полетѣлъ надолу по нивата. А ежътъ потичалъ две-три крачки и се свилъ на кълбо до единъ храстъ.

Въ това време заякътъ тича надолу, а ежката му вика отсрѣща:

— О-хо! азъ откога съмъ тукъ!

Смутилъ се заякътъ и останалъ поразенъ. Той наистина си помислилъ, че ежътъ го надминалъ.

„Тукъ има нѣщо“ — си казалъ заякътъ.

— Хайде още веднажъ да тичаме. Сега пъкъ нагоре.

И пакъ полетѣлъ като вихъръ нагоре. Ушитъ му се мѣтали само изъ въздуха, а отзаде му се дигалъ прахъ на облаци. Ежката пъкъ спокойно си седѣла въ браздата.

Щомъ заякътъ наближилъ горния край, ежътъ му завикалъ:

— О-хо! азъ откога съмъ тукъ!

— Още веднажъ да тичаме надолу, — казалъ сърдито заякътъ.

— Добре, — спокойно казалъ ежътъ. Колкото искашъ може да тичаме. Стига да не се уморявашъ.